

Arrest

nr. 148 049 van 18 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 13 november 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 oktober 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. VAN DER SCHUEREN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende samen met haar familieleden op 28 mei 2014 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Bij beslissing van 2 oktober 2014 werd deze aanvraag voor wat betreft verzoekster onontvankelijk verklaard.

Dit betreft de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, verwijst de raadvrouw van betrokkene naar de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09 december 2009 en arrest 215.571 van 05 oktober 2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie namelijk dat betrokken zich uitstekend geïntegreerd zou hebben, dat zij ontegensprekelijk bijzondere banden zou hebben met België, dat zij door middel van opleidingen getracht heeft een plaats te vinden in de maatschappij, dat vele getuigen bevestigen dat zij zich uitstekend integreert in België en een meerwaarde betekent voor de samenleving, dat zelfs prinses Astrid de tijd nam om betrokkene en haar familie te bezoeken in hun appartement, dat zij vrijwilligerswerk verrichte (zie convention particulière pour l'exécution du volontariat en 2013), dat betrokkene zich op professioneel vlak volledig wenst te integreren in de maatschappij, dat zij een vriendengroep heeft opgebouwd, dat betrokkene met de Belgische cultuur vertrouwd is, dat zij duurzaam lokaal verankerd is, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Betrokkene kwam op 21 mei 2010 als minderjarige in België aan samen met haar ouders en zus, haar broer werd in België geboren. De ouders van betrokkene dienden een asielaanvraag in op 21 mei 2010. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 26 augustus 2011 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De ouders van betrokkene verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hen betekend werd op 13 september 2011 en de familie verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de asielprocedure - namelijk 1 jaar 36 maanden 5 dagen - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden en een schending van artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de Mens (EVRM) is dan ook niet aangetoond. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Meester Van der Schueren haalt aan dat het recht op onderwijs gewaarborgd wordt door artikel 24 van de Grondwet, artikel 2 van het Eerste Toegevoegde Protocol bij het EVRM, de artikelen 18 en 19 van het IVBPR en artikel 13 van het IVESCR. [A.] loopt school in België en is een voorbeeldleerlinge die goede resultaten behaalt op school. [A.] werd vanaf 05 november 2013 tewerkgesteld als bediende in het kader van deeltijds werken/deeltijds leren, haar werkgever is tevreden over haar inzet en gedrag (zie tewerkstelling, schrijven verantwoordelijke Centrum voor leren en werken, arbeidsovereenkomst, schoolattesten, rapport, schrijven lerares/leraar/directeur). We stellen vast dat [A.] sinds haar meerderjarigheid niet langer schoolplichtig is volgens de Belgische wet. Dit element kan dan ook niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Indien [A.] in België wenst te studeren dient zij de daartoe opgestelde procedure te volgen, de wet voorziet de mogelijkheid om een studentenvisum te bekomen mits men aan de juiste voorwaarden voldoet.

De raadvrouw herneemt beknopt het asielrelaas van de ouders van betrokkene. Er wordt echter geen enkel nieuw element toegevoegd aan de elementen die reeds tijdens de asielprocedure naar voor gebracht werden en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Het is onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal,

diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel te aanvaarden.

Betrokkene zou geen banden meer hebben met het land van herkomst volgens meester Van der Schueren. Het al dan niet onderhouden van banden met het land van herkomst valt volledig binnen de eigen invloedssfeer. Indien betrokkene ervoor gekozen heeft deze banden niet te onderhouden is dat een persoonlijke keuze. Dit element kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. Bovendien was [A.] bijna 14 jaar oud toen zij in België aankwam, het is weinig aannemelijk dat de banden die ze had met haar herkomstland na een afwezigheid van ongeveer 4,5 jaar helemaal verdwenen zouden zijn temeer daar uit de vragenlijst die afgenomen werd in het kader van de asielaanvraag van de ouders blijkt dat er nog familieleden woonachtig zijn in het herkomstland.

De verwijzingen naar verdragen met betrekking tot de rechten van het kind, kunnen evenmin weerhouden worden daar betrokkene sinds haar meerderjarigheid niet meer als kind beschouwd wordt. Wat het invoeren van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is, aangezien de verplichting om het grondgebied te verlaten voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. De overige familieleden van betrokkene hebben immers ook geen verblijfsstatuut en bevinden zich illegaal op het grondgebied. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster toont niet aan dat de door haar opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.“

2. Over de gegrondheid.

2.1. In een eerste middel werpt verzoekster op, “Schending van de motiveringsverplichting van artikel 62 vreemdelingenwet. Schending van artikel 2 en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van art 9bis van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.”

Verzoekster betoogt als volgt:

“(…)Verzoekster zal aantonen dat de motivering onjuist is en zelf onbestaande wegens een manifeste tegenstrijdigheid.

Op 14 oktober 2014 mocht verzoekster en haar gezin verschillende beslissingen ontvangen waaronder:

1. Een beslissing genomen op 02/10/2014 ten aanzien van het hele gezin waarbij de aanvraag 9bis dd. 28/05/2014 zonder voorwerp werd verklaard
2. Een beslissing genomen eveneens op 02/10/2014 ten aanzien van verzoekster die de aanvraag 9bis dd. 28/05/2014 onontvankelijk verklaard.

Dat verzoekster dan ook absoluut niet begrijpt waarom zij twee beslissingen, uitgevaardigd op dezelfde dag (02/10/2014), genomen door dezelfde attache, beide gericht aan haar maar met een totaal verschillende motivering, mocht ontvangen.

Verzoekster weet niet of haar aanvraag 9bis Vreemdelingenwet nu zonder voorwerp is of onontvankelijk is volgens de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dat de bestreden beslissing dan ook manifest tegenstrijdigheid is met een andere beslissing genomen op diezelfde dag door diezelfde attache.

Het spreekt voor zich dat de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringsplicht heeft geschonden met dergelijke contradictoire stellingen.

De bestreden beslissing dient dan ook zonder twijfel te worden vernietigd.”

2.2. Het staat aan de hand van de bestreden beslissing vast dat de aanvraag om verblijfsmachtiging die werd ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet inhoudelijk werd beoordeeld voor wat betreft verzoekster. De Raad kan de verwerende partij volgen in haar betoog ter terechtzitting dat de vermelding van de verzoekende partij op de beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging zonder voorwerp wordt verklaard, een materiële misslag betreft, aangezien haar geen inreisverbod werd opgelegd en de aangevoerde buitengewone omstandigheden in haren hoofde beoordeeld werden in de bestreden beslissing. De Raad ziet voorts niet in welk belang verzoekster kan ontlenen aan de nietigverklaring van de bestreden beslissing om de enkele reden dat deze tegenstrijdig zou zijn met de beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging zonder voorwerp wordt verklaard, aangezien niet wordt aangetoond dat verzoekster hiermee meer kan verkrijgen dan wat ze nu al heeft verkregen,

namelijk een inhoudelijke beoordeling van de aangevoerde buitengewone omstandigheden. Te dezen kan verwezen worden naar arrest nr. 148 046 van 18 juni 2015 in de zaak met rolnummer 163 350.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.3. In een tweede middel werpt verzoekster op, “*Schending van artikel 3 EVRM. Schending van art. 6.4 van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Schending van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de materiële motiveringsverplichting zoals bedoeld in artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Schending van het artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht en het vertrouwensbeginsel.*”

Verzoekster betoogt als volgt:

“1. Wat betreft de vernietigde instructie

Verzoekster wenst te benadrukken dat ondanks het feit dat de instructie vernietigd is, verwerende partij wel gehouden is de instructie toe te passen indien zij van toepassing is.

Dat de bestreden beslissing als volgt is gemotiveerd inzake de vernietiging:

“Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, verwijst de raadvrouw van betrokken naar de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art. 9bis van de wet van 15.12.1980. Er dient opgemerkt te worden op dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State (RVS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.”

Dat het belangrijk is te analyseren wat de inhoud van deze arresten is.

Verzoekster betoogt dat de instructie inderdaad vernietigd werd door de Raad van State en dit omdat de instructie in essentie de wettelijke voorwaarde “buitengewone omstandigheden” heeft uitgehold.

Dat de Raad van State niets heeft gezegd over de inhoudelijke bepalingen van de instructie meer bepaald de criteria welke erin worden vermeld.

Dat de Raad van State op dit punt ook geen kritiek kon uitten daar de gegrondheid van de aanvraag binnen de discretionaire bevoegdheid viel en valt van de Minister.

Dat het arrest van 05.10.2011 helemaal niet stelt dat de instructie niet meer mag worden gehanteerd maar dat het arrest het volgende stelt:

Anders dan in het bestreden arrest wordt geoordeeld, gaat het daarbij niet meer om de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. Uit het bovenstaande citaat van de beslissing van 26 augustus 2010 blijkt immers dat de aanvraag om machtiging tot verblijf uitsluitend ongegrond is verklaard omdat niet aan de voorwaarde van de verblijfsduur uit de (vernietigde) instructie is voldaan. Die voorwaarde wordt als een dwingende regel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt en die dus in strijd is met de in het bestreden arrest voorgehouden discretionaire bevoegdheid. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen voorwaarde inzake verblijfsduur, zodat de staatssecretaris op die manier zelf een voorwaarde aan de wet heeft toegevoegd. [...].

Dat dit concreet betekent dat verwerende partij een aanvraag niet meer kan afwijzen door uitsluitend naar de instructie te verwijzen. Dat verwerende partij echter veel verder gaat en stelt dat de instructie niet meer van toepassing is quod certe non.

Dat verwerende partij in haar samenwerking met het Kruispunt van Migratie heeft toegezegd dat zij de instructie zal blijven toepassen. Dat het kruispunt van migratie het volgende op haar website heeft gezet:

Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet). In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing zijn, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198.769 van 9/12/2009, en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/2011). Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Volgens het arrest van de Raad van State van 5/10/2011 mogen de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis Vw. De

DVZ en de staatssecretaris hebben ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden.

Zij kunnen dus nog altijd regularisaties toestaan volgens eigen criteria. Zowel kabinet De Block als directie van DVZ lieten recent aan het Kruispunt M-I weten dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Dat blijkt ook uit de positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie voldoet aan de criteria van 19/7/2009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tot wanneer de regering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur.

Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie zijn op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen. Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen.

Het gevolg hiervan is echter dat er nog weinig controle mogelijk is of DVZ de (positieve) criteria van de instructie correct en gelijk toepast op al wie aan die criteria voldoet. In de negatieve beslissingen staat immers dat de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn. Samengevat gelden de criteria uit de instructie dus nog wel als positieve criteria, maar niet meer als negatieve criteria.

Dat derhalve gedaagde zelf te kennen geeft de instructie nog te zullen toepassen. Dat hieraan niets illegaal is (en de Raad van State heeft zo ook geoordeeld) voor zover zij blijft binnen haar discretionaire bevoegdheid.

Dit betekent zeer concreet dat verwerende partij een dubbele beoordeling dient te maken namelijk enerzijds of verzoekster voldoet aan de instructie en anderzijds of de elementen aangereikt in het kader van de instructie an sich kunnen leiden tot een gegrondheidsbeslissing.

Dat verwerende partij zeer zeker niet kan stellen dat zij deze instructie niet maar kan toepassen omdat zij vernietigd is. Dit is juridisch onjuist.

Het hoeft dan ook geen betoog dat zulks een motivering duidelijk een schending uitmaakt van het rechtszekerheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel. Het is immers gedaagde zelf die aan verzoekster beloftes, toezeggingen en dergelijke heeft gedaan die zij zelfs na de vernietiging van de instructie heeft blijven toepassen.

Voor zover men zou kunnen stellen dat het rechtszekerheidsbeginsel niet contra legem kan worden ingeroepen herinnert verzoekster verwerende partij er aan dat zij niets verkeerd doet voor zover zij binnen haar eigen discretionaire bevoegdheid blijft.

Dat zij derhalve toezeggingen heeft gedaan waarop zij thans terugkomt. Inderdaad gedaagde heeft een grote discretionaire bevoegdheid maar die gaat niet zover dat er willekeur kan heersen.

Dat de auditeur bij de Raad van State in haar advies in het arrest 217.532 van 24 januari 2012 het volgende stelde:

“Wat betreft de gegrondheid van de aanvraag maakt verweerde inderdaad gebruik van de criteria van de instructie. Dit wordt niet betwist door verweerder evenwel dient de Raad vast te stellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid. Anders dan bij de ontvankelijkheid van de aanvraag heeft de wetgever hier geen wettelijke criteria vooropgesteld waaraan de aanvraag moet voldoen om gegrond te worden verklaard. Een ruime discretionaire bevoegdheid betekent echter niet dat verweerder willekeur mag hanteren. Door binnen het kader van de zijn discretionaire bevoegdheid de elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als ware het nieuwe criteria voor een beoordeling ten grond van de regularisatieaanvraag, kan aan de verweerder geen willekeur worden verweten. (onderlijning aangebracht door verzoekster).”

Door thans volledig af te wijken van haar eerder opgestelde beleidslijn, beloftes en toezeggingen etc. maakt gedaagde nu net plaats voor willekeur en schendt zij het redelijkheidsbeginsel en rechtszekerheidsbeginsel.

Nogmaals en verzoekster kan dit niet genoeg benadrukken, verwerende partij kan de criteria in de instructie hanteren voor zover zij ze niet uitsluitend hanteert.

2. Wat betreft de motivering inzake de opgeworpen elementen van integratie

De bestreden beslissing stelt ten onrechte in één zin van 10 paragrafen dat de aangehaalde elementen van integratie geen buitengewone omstandigheden vormen.

In één adem worden in deze langdradige zin de elementen van werkbereidheid en integratie van tafel geveegd, zonder enige motivering.

Verzoekster vraagt zich af wegens welke motivering deze talrijke elementen van werkbereidheid en integratie niet als buitengewone omstandigheid aanvaard kunnen worden.

De enige „reden“ die wordt gegeven bestaat uit een verwijzing naar een arrest van de Raad van State waaruit blijkt dat de elementen van integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden.

Verzoekster wijst er op dat zij klaar en duidelijk de buitengewone omstandigheden heeft vermeld in het verzoekschrift. Verwerende partij kan niet volstaan met een eenvoudige verwijzing naar dit arrest.

De motiveringsplicht is in ieder geval geschonden.

Dat bovendien de stelling dat elementen van integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag principieel onjuist is.

De lange verblijfsduur en de integratie kunnen op zich buitengewone omstandigheid uitmaken die maken dat de aanvraag artikel 9bis niet in het land van herkomst kan geschieden.

Dit dient op zich ook beoordeeld te worden in het kader van de ontvankelijkheid wanneer het als dusdanig is opgeworpen, zoals in casu.

Verzoekster wijst op het arrest van de Raad van State van 6 november 1998, nr. 76.819:

“Overwegende dat op het eerste gezicht de bestreden beslissing artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft geschonden, door te overwegen dat het zeer lange verblijf van verzoekende partij in België (meer dan dertien jaar), de hogere

studies die zij heeft gevolgd aan verschillende Belgische universiteiten, de omstandigheid dat zij alhier een zelfstandige bedrijfsactiviteit uitoefent en het niet betwist feit dat zij houdster is van een beroepskaart, geen buitengewone omstandigheden uitmaken die de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in België niet zouden kunnen rechtvaardigen; dat bijgevolg het eerste middel ernstig is”

Verzoekster is op 21 mei 2010 als minderjarige (13 jaar oud) België binnengekomen.

Alle bindingen met haar land van herkomst werden verbroken. Verzoekster heeft sindsdien haar leven in België op alle mogelijke manieren uitgebouwd.

Zij heeft hier gedurende al deze tijd intense sociale en affectieve banden gesmeed zowel op educatief, professioneel en sociaal vlak.

Verzoekster spreekt nagenoeg perfect Frans en Nederlands.

Een eventueel verplicht vertrek uit haar nieuwe thuisland België zou een inbreuk vormen op hun privéleven, welke niet kan worden beschouwd als redelijkerwijze evenredig met het nagestreefde doel (cf. RvS 25 september 1996, nr. 61.972, T. Vreemd. 1997, 31.).

Intense sociale banden maken inderdaad een privéleven uit in de zin van het artikel 8 EVRM (RvS 2 oktober 2002, nr. 110.908, A.P.M. 2002 (samenvatting), afl. 8-9, 200, noot.).

Verzoekster haar eventuele verplichte vertrek zou problematisch zijn aangezien het de voorbeeldige sociale integratie die zij heeft weten te bereiken gedurende haar langdurig verblijf in België, in gevaar zou brengen (cf. RvS 25 mei 1998, nr. 73.830, Rev. dr. étr. 1998, 215, noot F. BIENFAIT).

De bestreden beslissing negeert deze invulling door de rechtspraak van de buitengewone omstandigheden in het kader van artikel 8 EVRM.

Verzoekster wijst eveneens op volgende rechtspraak:

R.v.St. 25 maart 1994, nr. 46.660, T. Vreemd. 1994 (verkort), 132:

De vormvereiste die is voorgeschreven door art. 9, lid 2 Vreemdelingenwet en volgens dewelke de machtiging tot een verblijf van meer dan 3 maanden moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van verblijf in het buitenland, is een zuiver vormelijke vereiste en vormt een inmenging in de uitoefening van het recht van verzoeker op de eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven. Zij valt niet onder de uitzonderingen op de toepassing van art. 8 E.V.R.M. en maakt dus inbreuk op deze bepaling.

R.v.St. 25 september 1996, nr. 61.972, T. Vreemd. 1997, 31:

De aangevochten akte (het bevel om het grondgebied te verlaten) vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van de verzoekster. Deze inmenging is bij wet voorzien en beoogt een wettig doel, namelijk 'de economische welvaart van het land'. Om in overeenstemming te zijn met de vereisten van art. 8 E.V.R.M., moet ze evenwel 'nodig zijn in een democratische samenleving', dat wil zeggen gerechtvaardigd door een dwingende maatschappelijke behoefte, en moet ze, meer in het bijzonder, evenredig zijn met het nagestreefde doel (Hof Mensenrechten 13 juli 1995 (Nasri)). Verzoekster leeft sinds negen jaar in België en ze heeft daar noodzakelijkerwijze intense sociale en affectieve banden gesmeed. Ze heeft geen enkele binding meer met haar vaderland. Bovendien wordt nergens aangetoond dat de tweejarige zoon van verzoekster, zonder ernstige gevolgen, een totale breuk met de omgeving waarin hij altijd heeft geleefd, zou kunnen doorstaan. In deze bijzondere omstandigheden, kan de inbreuk in het privé- en gezinsleven van verzoekster, die haar verwijdering van het grondgebied zou inhouden, niet worden beschouwd als zijnde redelijkerwijze evenredig met het nagestreefde doel.

R.v.St. 16 maart 1999, nr. 79.295, T. Vreemd. 1998, 329:

De bedoeling van de tegenpartij (Belgische Staat) ligt hierin verzoekster de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren en niet om haar een tijdelijke verwijdering van het grondgebied op te leggen met het oog op een regularisatie van haar situatie. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan de verzoekster en haar te verplichten om terug te keren naar Marokko voor een onbepaalde tijd vormt een inmenging in haar privé-leven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M. De uitvoering van het bevel tot het verlaten van het grondgebied zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien de verwijdering van het grondgebied haar ertoe zou verplichten om

gescheiden te leven van haar echtgenoot en onevenredige schade zou toebrengen aan haar gezinsleven.

R.v.St. 7 november 2001, nr. 100.587, Rev.dr.étr. 2001, 704:

Een vreemdelinge verplichten tot terugkeer naar haar land voor de tijd die vereist is om bij de bevoegde diplomatieke overheden de verblijfsvergunning die zij aanvraagt, te verkrijgen, maakt een inmenging uit in haar privé- en gezinsleven die overeenkomstig art. 8 E.V.R.M. slechts toegelaten is als ze bij de wet is voorzien en een maatregel vormt die in een democratische samenleving nodig is in het belang van de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Dit noodzakelijkheids criterium houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een dwingende vitale behoefte en dat ze met name evenredig is aan het wettige doel dat men wil bereiken. Het is dus belangrijk dat de overheid aantoont dat ze een juist evenwicht heeft proberen te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de vreemdelinge op de eerbiediging van haar privé- en gezinsleven, wat niet blijkt uit de inhoud van de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier.

R.v.St. 27 augustus 2004, nr. 134.410, J.dr.jeun. 2004, 40:

De beslissing om de regularisatieaanvraag onontvankelijk te verklaren, mag zich er niet toe beperken uiteen te zetten dat de door verzoekster (die gehuwd is, met haar echtgenoot samenleeft en bij wie een kind inwoont) aangevoerde omstandigheden niet uitzonderlijk zijn, zonder ten aanzien van het recht op het gezinsleven dat wordt gewaarborgd door art. 8 E.V.R.M. de duur te onderzoeken van de onderbreking van de gezinsrelatie, die zou voortvloeien uit de noodzaak van een terugkeer naar het land van herkomst om er een verblijfsvergunning in te dienen op grond van art. 9, lid 2 Vreemdelingenwet en de weerslag van deze duur op het genot van dit recht.

Verzoekster wijst tot slot naar het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 16 december 1992, Niemietz t. Duitsland, waarbij het Hof het volgende oordeelde in § 29:

"The Court does not consider it possible or necessary to attempt an exhaustive definition of the notion of "private life". However, it would be too restrictive to limit the notion to an "inner circle" in which the individual may live his own personal life as he chooses and to exclude there from entirely the outside world not encompassed within that circle. Respect for private life must also comprise to a certain degree the right to establish and develop relationships with other human beings.

There appears, furthermore, to be no reason of principle why this understanding of the notion of "private life" should be taken to exclude activities of a professional or business nature since it is, after all, in the course of their working lives that the majority of people have a significant, if not the greatest, opportunity of developing relationships with the outside world. This view is supported by the fact that, as was rightly pointed out by the Commission, it is not always possible to distinguish clearly which of an individual's activities form part of his professional or business life and which do not. Thus, especially in the case of a person exercising a liberal profession, his work in that context may form part and parcel of his life to such a degree that it becomes impossible to know in what capacity he is acting at a given moment of time."

Eigen vertaling:

"Het Hof acht het noch mogelijk, noch noodzakelijk om een uitputtende definitie van het begrip „privéleven" te hanteren. Het zou echter te beperkt zijn om het begrip te beperken tot de „inner circle" waarin het individu zijn eigen persoonlijke leven kan leiden zoals hij kiest en om de buitenwereld buiten deze cirkel er volledig van uit te sluiten. Respect voor het privéleven houdt tot op zekere hoogte ook het recht in om relaties met andere mensen te vestigen en te ontwikkelen.

Er is bovendien geen principiële reden waarom het begrip privéleven zou moeten worden geïnterpreteerd in de zin dat het activiteiten van een professionele of zakelijke aard zou uitsluiten, het is immers tijdens de werkuren dat de meeste mensen een belangrijke, zo niet de grootste mogelijkheid hebben om relaties met de buitenwereld te ontwikkelen. Dit standpunt wordt ondersteund door het feit dat, zoals terecht opgemerkt door de Commissie, het niet altijd mogelijk is om duidelijk te onderscheiden welke van activiteiten van een individu een deel van zijn professionele of zakelijke leven vormen en welke niet. Zeker in het geval van een persoon die een vrij beroep uitoefent, wiens werk een essentieel onderdeel van zijn leven vormt in die mate dat het onmogelijk wordt om te weten in welke hoedanigheid hij optreedt op een bepaald moment in de tijd. "

De Dienst Vreemdelingenzaken schrijft hierover niets in de bestreden beslissing.

Het feit dat verzoekster zich uitstekend heeft geïntegreerd door het langdurig verblijf in België heeft volgens DVZ enkel betrekking op de gegrondheid.

De terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen staat nochtans niet in proportie ten aanzien van het recht op gezins- en privéleven.

De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent een breuk van de opgebouwde relaties in België en dit voor onbepaalde duur, wat een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Men had concreet moeten onderzoeken en motiveren welke weerslag de verplichte terugkeer naar Georgië voor onbepaalde duur met zich zou meebrengen, zeker in de omstandigheden zoals boven beschreven; de motivering is louter stereotiep.

De materiële motiveringsverplichting is dan ook geschonden, net als het artikel 8 E.V.R.M.

Tenslotte is het artikel 9 bis geschonden doordat de Dienst Vreemdelingenzaken op een gebrekkig gemotiveerde manier en met schending van het E.V.R.M. heeft geweigerd dit artikel toe te passen op de situatie van verzoekster.

3. Wat betreft de motivering met betrekking tot artikel 8 EVRM

Het art. 8 E.V.R.M. beschermt het privé-, familie- en gezinsleven:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De bestreden beslissing stelt ter weerlegging van wat verzoekster in het kader van artikel 8 EVRM ontwikkelde, dat „gewone sociale relaties niet vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. “ De eerste vraag is natuurlijk wat onder het begrip „gewone sociale relaties “ moet en kan begrepen worden. Het is niet te hanteren in het kader van artikel 8 EVRM.

Verzoekster had met zeer concrete argumenten gewezen op haar concreet gezinsleven en op de „intense sociale en affectieve banden gesmeed in België “ en het feit dat zij geen enkele binding meer heeft met haar land van herkomst.

Verzoekster heeft eveneens gewezen op volgende rechtspraak in haar aanvraag 9bis Vreemdelingenwet:

“Indien de aanvraag volgens artikel 9bis Vreemdelingenwet niet ontvankelijk zou worden beschouwd, en verzoekers België zouden moeten verlaten om in Georgië een aanvraag tot machtiging tot verblijf aan te vragen, zou dat een inbreuk betekenen op hun recht op privéleven.

Dergelijke inbreuk is naar rechtspraak van de Raad van State redelijkerwijze niet evenredig met het nagestreefde doel (zie RvS 25 september 1996, nr. 61.972, T. Vreemd. 1997, 31).

Artikel 8, lid 1 E.V.R.M. stelt: “Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.”

Het begrip privéleven omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen. Dat verzoekers opleidingen volgen op school, verschillende vrienden en collega’s hebben, professionele toekomstperspectieven hebben, ... valt onder het begrip privéleven.

In verscheidene arresten bevestigde het EHRM dat het hebben van contacten met andere personen en dat ook „zakelijke “ contacten vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM.

In het arrest van 16 december 1992, Niemietz t. Duitsland, oordeelde het Hof in § 29 dat:

“The Court does not consider it possible or necessary to attempt an exhaustive definition of the notion of "private life". However, it would be too restrictive to limit the notion to an "inner circle" in which the individual may live his own personal life as he chooses and to exclude there from entirely the outside world not encompassed within that circle. Respect for private life must also comprise to a certain degree the right to establish and develop relationships with other human beings.

There appears, furthermore, to be no reason of principle why this understanding of the notion of "private life" should be taken to exclude activities of a professional or business nature since it is, after all, in the course of their working lives that the majority of people have a significant, if not the greatest, opportunity of developing relationships with the outside world. This view is supported by the fact that, as was rightly pointed out by the Commission, it is not always possible to distinguish clearly which of an individual's activities form part of his professional or business life and which do not. Thus, especially in the case of a person exercising a liberal profession, his work in that context may form part and parcel of his life to such a degree that it becomes impossible to know in what capacity he is acting at a given moment of time.”

Eigen vertaling:

“Het Hof acht het noch mogelijk, noch noodzakelijk om een uitputtende definitie van het begrip „privéleven “ te hanteren. Het zou echter te beperkt zijn om het begrip te beperken tot de „inner circle “ waarin het individu zijn eigen persoonlijke leven kan leiden zoals hij kiest en om de buitenwereld buiten deze cirkel er volledig van uit te sluiten. Respect voor het privéleven houdt tot op zekere hoogte ook het recht in om relaties met andere mensen te vestigen en te ontwikkelen.

Er is bovendien geen principiële reden waarom het begrip privéleven zou moeten worden geïnterpreteerd in de zin dat het activiteiten van een professionele of zakelijke aard zou uitsluiten, het is immers tijdens de werkuren dat de meeste mensen een belangrijke, zo niet de grootste mogelijkheid hebben om relaties met de buitenwereld te ontwikkelen. Dit standpunt wordt ondersteund door het feit dat, zoals terecht opgemerkt door de Commissie, het niet altijd mogelijk is om duidelijk te onderscheiden welke van activiteiten van een individu een deel van zijn professionele of zakelijke leven vormen en welke niet. Zeker in het geval van een persoon die een vrij beroep uitoefent, wiens werk een essentieel onderdeel van zijn leven vormt in die mate dat het onmogelijk wordt om te weten in welke hoedanigheid hij optreedt op een bepaald moment in de tijd. "

De bestreden beslissing negeert deze invulling door de rechtspraak van de buitengewone omstandigheden in het kader van artikel 8 EVRM.

Alleszins beantwoordt de motivering van de bestreden beslissing niet de opgeworpen argumenten. Er wordt in de beslissing geen enkel argument gegeven ter weerlegging van de ingeroepen argumenten uit de rechtspraak.

De materiële motiveringsverplichting is dan ook geschonden, net als het artikel 8 E.V.R.M.

Tenslotte is het artikel 9 bis geschonden doordat de Dienst Vreemdelingenzaken op een gebrekkig gemotiveerde manier en met schending van het E.V.R.M. heeft geweigerd dit artikel toe te passen op de situatie van verzoekster."

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.5. De Raad leest in het verzoekschrift geen uitleg aangaande de wijze waarop artikel 3 EVRM of artikel 6.4. van de Terugkeerrichtlijn geschonden werd door de bestreden beslissing. Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

2.6. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.7. In de bestreden beslissing verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris naar de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en stelt hij vast dat de aanvraag van verzoekster onontvankelijk is. Meer bepaald wordt er geoordeeld dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen.

2.8. Verzoeksters betoog inzake de in de bestreden beslissing aangehaalde instructie is niet dienstig. De betrokken instructie werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009, wat betekent dat zij uit het rechtsverkeer is verdwenen. Dienvolgens vermag noch de verwerende partij noch de Raad te toetsen aan de instructie van 19 juli 2009. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745). Verzoekster betoogt dat de gegrondheid van een aanvraag binnen de discretionaire bevoegdheid valt van de verwerende partij en dat de Raad van State op dit punt geen kritiek kon uiten, maar verzoeksters aanvraag wordt te dezen onontvankelijk verklaard, zodat haar betoog op dit punt niet opgaat. Verwerende partij heeft zoals het hoort nagegaan of de wettelijke voorwaarde inzake de buitengewone omstandigheden vervuld is en te dezen op een gemotiveerde wijze geoordeeld dat dit niet het geval is. Verzoekster kan deze werkwijze die steun vindt in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet ondergraven door te verwijzen naar de vernietigde instructie. Waar verzoekster verwijst naar informatie op de website van het Kruispunt Migratie en Integratie waarin wordt gesteld dat zowel het kabinet De Block als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigen *“dat de criteria van de instructie nog steeds geleden voor wie eraan voldoet”*, dient te worden opgemerkt dat dit alles niet toelaat af te wijken van het gestelde in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij dient immers de wet te laten primeren op de – vernietigde – instructie die werd gegeven door een staatssecretaris. Voorts moet worden benadrukt dat het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel niet impliceren dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk gedurende een bepaalde periode die erin bestond om een aanvrager om verblijfsmachtiging vrij te stellen van de wettelijk voorziene voorwaarde inzake de buitengewone omstandigheden, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door er gedurende een bepaalde periode een niet wetsconforme praktijk op na te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). De beoordeling van een aanvraag om verblijfsmachtiging dient enkel binnen het wettelijk kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te geschieden en dus niet binnen afwijkende *“beloftes, toezeggingen en dergelijke”*.

Het eerste onderdeel van het middel is niet gegrond.

2.9. De bestreden beslissing stelt, *“De elementen van integratie namelijk dat betrokken zich uitstekend geïntegreerd zou hebben, dat zij ontegensprekelijk bijzondere banden zou hebben met België, dat zij*

door middel van opleidingen getracht heeft een plaats te vinden in de maatschappij, dat vele getuigen bevestigen dat zij zich uitstekend integreert in België en een meerwaarde betekent voor de samenleving, dat zelfs prinses Astrid de tijd nam om betrokkene en haar familie te bezoeken in hun appartement, dat zij vrijwilligerswerk verrichte (zie *convention particulière pour l'exécution du volontariat en 2013*), dat betrokkene zich op professioneel vlak volledig wenst te integreren in de maatschappij, dat zij een vriendengroep heeft opgebouwd, dat betrokkene met de Belgische cultuur vertrouwd is, dat zij duurzaam lokaal verankerd is, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)". Deze overweging – ook al is ze opgenomen in een langdradige zin – is deugdelijk en pertinent en vindt steun in het in de betrokken passage geciteerde arrest van de Raad van State. Dat wil zeggen dat de ingeroepen elementen van integratie en alles wat daarmee samenhangt pas verder onderzocht worden als de aanvraag ontvankelijk is, wat te dezen niet het geval is. De andersluidende overtuiging van verzoekster, waarbij ze herinnert aan de elementen die haar zaak kenmerken en waarbij ze verwijst naar oude rechtspraak van de Raad van State, kan de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. Verwerende partij stelt voorts in de bestreden beslissing "*Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster toont niet aan dat de door haar opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.*" Dit vormt wel degelijk een antwoord op het door verzoekster ingeroepen argument inzake artikel 8 EVRM. Met een verwijzing naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat handelt over het begrip privéleven en meer bepaald of activiteiten van professionele of zakelijke aard daaronder vallen, toont verzoekster niet aan dat zelfs indien haar activiteiten in België vallen onder de noemer privéleven in de zin van artikel 8 EVRM, dit privéleven dat ontwikkeld werd in illegaal verblijf een buitengewone omstandigheid vormt in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en het een schending vormt van artikel 8 EVRM om dit niet te aanvaarden. De bestreden beslissing houdt voorts geen verplichte terugkeer in naar het land van herkomst.

2.10. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De Raad merkt op dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende artikel 8 van het EVRM houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM).

In casu betreft het een situatie van eerste toelating, aangezien verzoekster een aanvraag indiende om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en er haar door de bestreden beslissing geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen. Er moet dan volgens het EHRM worden onderzocht of er onder artikel 8, eerste lid van het EVRM een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezins- en privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, *Rees v. Verenigd Koninkrijk*, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.

Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

De Raad benadrukt, dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Wanneer er een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt ingediend, houdt dit in dat de betrokkene in casu dient aan te tonen dat hij voldoet aan de bepalingen van dit artikel en buitengewone omstandigheden aantoont, quod non in casu.

2.11. De door verzoekster naar voren gebrachte elementen inzake haar privéleven zijn niet zodanig bijzonder dat – gelet ook op de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waaronder de arresten van 6 februari 2001, nr. 44599/98, Bensaid tegen het Verenigd Koninkrijk, JV 2001/103 en van 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk, JV 2008/191 – op grond daarvan uit het recht op respect voor haar privéleven de positieve verplichting voortvloeit haar hier te lande het verblijf toe te staan. Zelfs indien verzoeksters banden met België, zijnde het hebben van vrienden en collega's, het volgen van een beroepsopleiding en het hebben van professionele toekomstperspectieven voldoende intensief zijn opdat dit alles zou kunnen worden beschouwd als een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM, toont verzoekster niet in concreto aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die in se erin bestaan om in België, waar zij blijkens het administratief dossier sedert 2010 verblijft in het kader van preciaire procedures – een asielpprocedure en een procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet die op niets zijn uitgedraaid – verder te kunnen verblijven op grond van een in dit precair verblijf ontwikkeld privéleven en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. De bestreden beslissing houdt niet in dat verzoekster gedwongen verwijderd wordt en houdt evenmin in dat zij voorgoed gescheiden wordt van België. Zij verhindert niet de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging die ingediend wordt in het land van herkomst. Artikel 8 EVRM legt geen positieve verplichting op tot het aanvaarden van een in precair verblijf ontwikkeld privéleven als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, ook niet indien het indienen van een aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging in het land van herkomst een verblijf voor onbepaalde duur in het land van herkomst met zich zou meebrengen. Verzoekster toont ook niet aan dat zij geen vrienden heeft in het land van herkomst waar ze verbleven heeft tot 2010 en toont evenmin aan dat zij aldaar geen toekomstperspectieven heeft en dus dat er ernstige hinderpalen zouden zijn die haar verhinderen een privéleven te leiden in het land van herkomst.

Het tweede onderdeel van het middel is niet gegrond.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA